

En hvid kappe til Florence

Jordan Monson Wright

(Baseret på en virkelig hændelse)

Trettenårige Florence Onyejekwe nåede sin sædvanlige plads på det travle udendørsmarked i Onitsha i Nigeria. Gaderne var fyldt med sælgere, der råbte efter de travle købere. Kvinder bar bundter på hovedet, mens de gik. Skolen var lige blevet færdig, og det var ferie, og Florence vidste, at hendes venner nød ferien. Men Florence brugte sine ferier på at sælge vernonia-planter her på markedet. Det var hendes eneste mulighed for at tjene penge til sine skoleudgifter.

Men hun brokkede sig ikke. Hendes mor brugte trods alt mange timer på markedet dagligt for at sælge søde kartofler for at købe mad til familien. Mama arbejdede så hårdt. Det gjorde begge hendes forældre. Men uden megen uddannelse var der ikke så meget, de kunne gøre.

Florence var næsten færdig med grundskolen. Hvis hun kunne fortsætte med at gå i skole, kunne hun måske få et godt betalt job og hjælpe sin familie.

Da Florence kom hjem, fandt hun sine forældre og spurgte: »Tror I jeg kan gå på gymnasiet? Og måske universitetet?»

Mama så på nnam (far) og rystede på hovedet. »Universitetet koster meget mere, end vi har råd til,« sagde nnam. Florence så ned på sine sko. Hun ville ikke have, at mama og nnam så, hvor skuffet hun var.

Nogle få dage senere stoppede Florence ved et hospital for at hente noget medicin. Der var næsten lige så travlt på hospitalet som på markedet, men ikke så larmende. Florence stirrede på sygeplejerskerne i deres glatte, hvide kapper. Hun forestillede sig selv i en uniform som denne og at hjælpe de syge og tage sig af babyer på det store hospital. Måske kunne *hun* blive sygeplejerske.

Florence vidste, at hendes forældre havde ret – det ville være svært at få en uddannelse. Men Florence vidste, hvordan man arbejder hårdt. Hun besluttede sig for at prøve.

Uanset hvor mange pligter hun havde i løbet af dagen, sørgede hun for altid at bruge tid på at studere. Hun bestod prøven for at komme på gymnasiet, og nnam lånte nok penge til, at hun kunne gå der. Senere fandt hun ud af, at staten ville hjælpe med at betale for sygeplejerskeskolen. Hendes drøm var mulig!

Men da tiden kom til, at Florence skulle begynde på sygeplejerskeskolen, kom hun lidt i tvivl. Hvad hvis det var for hårdt? Hvad hvis hun blev ensom? Florence bukkede hovedet og bad: »Kære Gud, giv mig styrke til at gå på sygeplejerskeskolen og arbejde hårdt.«

På sygeplejerskeskolen lærte Florence, hvordan man giver medicin og holder redskaber rene fra bakterier. Nogle gange fik hendes patienter det bedre, men nogle gange gjorde de ikke. Florence bad ofte om mod. Efter tre lange år bestod Florence med en pris som den bedste elev i sin klasse. Hendes drøm var gået i opfyldelse! Hun fik lov til at gå med den hvide sygeplejerskekappe, og hun kunne tjene nok penge til at hjælpe sin familie.

Mange år senere besøgte Florence en lille gren i Accra-missionen i Ghana. Hendes mand, Christopher Chukwurah, var missionspræsident der. Florence mødte nogle børn i grenen, der ikke altid kunne gå i skole. De var ikke sikre på, hvad de skulle gøre med deres fremtid. De mindede Florence om hende selv som barn. »Hvad kan jeg sige for at hjælpe dem?« bad Florence stille.

Så følte hun en klar tilskyndelse: Fortæl dem om dit liv.

Florence tænkte på sit liv. Hun havde arbejdet på hospitaler i Nigeria og i USA. Hun blev gift med en god mand og sammen fandt de Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun var blevet mor. Nu hjalp hun missionærer med at forblive sunde og arbejde hårdt. Vor himmelske Fader havde hjulpet hende med at blive sygeplejerske. Han havde hjulpet hende så meget mere, end hun kunne forestille sig. Han kunne gøre det samme for disse børn.

Florence så på børnene og smilede. »Kender I de hvide kapper, som sygeplejersker har på? Jeg så en sådan kappe og besluttede mig for at blive sygeplejerske ...«

Forfatteren bor i Michigan i USA.

ILLUSTRATIONER: ARTHUR LIN

Dette billede viser Florence, da hun endelig havde sin egen hvide kappe!

